

Omraade til Sverig og Danmark. De Herrer ville vide, at Dagen efter at den svenske Regjering havde taget den Beslutning at indbyde Danmark til en særskilt Konvention, samme Dag som dette Forslag blev fremsat her i Kjøbenhavn, for den danske Regjering igjennem den svenske Minister, den Dag var allerede et Forslag om at give den svenske Regjering Bemyndigelse til at slutte en saadan Separatkonvention med Danmark, fremlagt i Rigsdagen. Siden har det sammensatte Bank- og Laguttskott afgivet en Betænkning, hvori det anbefaler at give Regjeringen en saadan Bemyndigelse og tilraader under denne Forudsætning at vedtage en med Konventionen stemmende Myntlov, men ogsaa kun under denne Forudsætning. Denne Indstilling er derhos vedtagen af den forenede svenske Bank- og Laguttskott uden nogenformelt Reservation, som det der hedder, hvad vi falde uden Mindetalsvotum. Dette er altsaa Sagens Stilling. Saavidt man kan se, er der al Grund til at antage, at den svenske Regjering, naar vi ikke vise Sagen tilbage, vil paa den svenske Rigsdag faae den Bemyndigelse, hvorom der er indbragt Forslag. Der er al Sandynlighed for, at naar dette Thing vedtager Lovforslaget, som det er kommet fra det andet Thing, vil Betingelsen være givet for, at ogsaa den norske Lovgivning kan vedtage Guldkronemyntens Indførelse, vidende, at den ikke derved kommer til at staa isoleret. Negtet Thinget her derimod sit Samtykke til at gaa denne Vej, er Resultatet efter menneskelig Berregning et stort Nul, en Kuldstafelse af alt det Arbejde, der har været lagt i denne Sag. Det vilde jeg endda ikke betragte som det Værste, men Resultatet vil være dette, at vi ere udsatte for alt det Tab, som al den Ulempe, som vil være forbunden med, at vi ikke have kunnet bringe Myntspørgsmaalet til endelig Afgjørelse i nærværende Samling. Hvad er det da for Grunde, der anføres for, at vi ikke kunne blive staaende ved Konventionen, fordi Norge har negtet sit Samtykke? Der gjøres gjældende, at Regningsenheden skulde være forbunden med Ulempe. Jeg tror, at det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Fenger) tilstrækkelig har oplyst, at en mindre Regningsenhed i og sig er et uomvisteligt Gode. Det gjøres dernæst gjældende, at Decimalsystemets Indførelse er en Ulempe. At der er et sjældeligt Besvær forbundet med en saadan Forandring, ja, hvem kan det falde ind at negte det? Men denne Ulempe blev ikke funden at være saa stor, at man af den Grund skulde negte sit Samtykke til Konventionen, den Gang Norge antoges at ville være med. Er der imidlertid i Virkeligheden den mindste Forskiel i Ulempen? Vil denne i mindste Maade blive større, fordi Norge ikke er med? Den bliver alvurdt den samme. Den sjældelighed, forbigaaende Ulempe bliver den sjelfsamme, men den vedvarende Befruemmelighed, det vedvarende Gode vedbliver, hvad enten Norge er med eller ikke. Spørg Stole-

hornene, mine Herrer, om det er lettere at bruge Decimalsystemet eller det nærværende System, og der vil ikke være den allermindste Tvivl om Svaret. Det er en stor Befruemmelighed at faae Decimalsystemet, og have vi først faaet det i denne Retning, ville vi naturligvis ogsaa snart faae det indføjet til Maalt. Min ærede Kollega Indenrigsministeren har allerede erklæret, at denne Sag vil blive sat i Gang, naar nærværende Sag er bleven ordnet. Endelig henpeges der paa, at man paa en eller anden for mig fuldstændig dunkel Maade skulde træde Norge for nær ved at slutte Konventionen med Sverig. Jeg har hentydet til, at man dog vel kan være overbevist om, at det Hensyn, der skal tages til Norge i denne Sag, vil Kongen af Sverig og Norge vide at tage, men er det tilsluttet derefter at tilføje nogle Ord, vil jeg blot sige dette. Jeg tror at maaste Ingen i dette Thing kjender Norge bedre end jeg, jeg tror i alt Fald ikke, at der just er Mange, som omfatte Norge med saameget Kjærlighed som jeg, i alt Fald er jeg vis paa, at Ingen omfatter det med større Kjærlighed. Jeg vil sandelig ikke krumme et Haar paa Norges Hoved, men jeg er overbevist om, at man gjør Norge en sand Tjeneste ved at gjøre det muligt for det med Tryghed at kunne indføre Overgangen til Guldmyntføden, og det kan kun ske, naar man giver sit Samtykke til den Konvention, hvorom her er Spørgsmaal.

Bajer: Det er en gammel Sandhed, men desværre en ikke altid tilstrækkelig paaagtet Sandhed, at naar Regjeringen gaar i Spidsen for Fremskridtet, saa er Fremskridtet altid let, hurtigt, sikkert og jevnt. Hvor dette ikke er Tilfældet, hvor Folket tøfter efter Fremskridt, men ikke ser sin Lovtillfredsstillet, det gaar det traegt og langsomt, og man møder Regjeringen med Mistillid, og hender det da en Gang, at Regjeringen kommer med et Forslag, hvorom man efter moden Prøvelse maa sige: „Det er et godt Forslag“, saa hender det, at Mange alligevel se paa det med Mistillid. Det gives Forslag, der saare sjældent komme frem i de lovgivende Forsamlinger, som fordrer en særlig Sagkundskab, som fordrer Kundskab, der ikke findes i Almindelighed i den store Befolkning, fordi Sagerne forekomme saa sjældent. Ved saadanne Leiligheder gjælder det at have en Regjering, som Folket har Tillid til, saa at det kan sige: „Lagtet vi ikke ere istand til i alle Enkeltheder at kunne prøve Forslaget, have vi dog den Tillid til vor Regjering, at vi tør følge den.“ Jeg tror, at de nordiske Folk i Dieblicket ere i et saadant Tilfælde. Det Forslag, her foreligger, tror jeg virkelig er et godt Forslag, og derom vidner, at det har foreligget saa længe, har været underkastet en saa alfidig Prøvelse fra saa mange Sider, og dog er det saa overmaade lidt, man har kunnet indvende imod Forslaget i og for sig, at det Æneste, der har været Gjenstand for